

14) Første behandling af lovforslag nr. L 15:

Forslag til lov om ændring af lov om befordringsrabat til uddannelsessøgende i ungdomsuddannelser m.v. (Bemyndigelse af de befordringsansvarlige til i en overgangsperiode at træffe afgørelse om ret til rabat).

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 4/10 2006).

Meddelelser fra formanden**Formanden:**

Medlemmer af Folketinget Rune Lund (EL) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om opgradering af jernbanen mellem Ringe og Faaborg.
(Beslutningsforslag nr. B 10).

Medlemmer af Folketinget Simon Emil Ammitzbøll (RV) og Lone Dybkjær (RV) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ligestilling af forældrepar af samme køn.
(Beslutningsforslag nr. B 11).

Medlemmer af Folketinget Niels Helveg Petersen (RV) og Mogens Lykketoft (S) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk tilbagetrækning fra Irak.
(Beslutningsforslag nr. B 12).

Medlemmer af Folketinget Pia Gjellerup (S), Ole Glahn (RV), Kristen Touborg (SF) og Line Barfod (EL) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en kommission om lokalt selvstyre.
(Beslutningsforslag nr. B 13).

Medlemmer af Folketinget Poul Andersen (S) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en forstærket indsats for forbedring af jernbanenettet.
(Beslutningsforslag nr. B 14).

Medlemmer af Folketinget Frank Aaen (EL) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en etisk offentlig indkøbs- og investeringspolitik.
(Beslutningsforslag nr. B 15).

Forslag til folketingsbeslutning om virksomheders oplysningspligt vedrørende de forhold, varer produceres under.
(Beslutningsforslag nr. B 16).

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af en etisk mærkningsordning.
(Beslutningsforslag nr. B 17).

Medlemmer af Folketinget Holger K. Nielsen (SF) og Ole Sohn (SF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til forsvarsministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om forsvarrets indkøb af nye kampfly?«
(Forespørgsel nr. F 10).

Medlemmer af Folketinget Ole Glahn (RV), Jens Peter Verner (S), Kristen Touborg (SF) og Per Clausen (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til fødevareministeren:

»Har regeringen en strategi, der sikrer en udvikling, der fremmer bosætning og erhvervsudvikling samt bevarer servicetilbud i landdistrikterne, hvad mener regeringen, er en hensigtsmæssig strukturudvikling i landbruget, og i hvilket omfang mener regeringen at der i fremtiden skal være færre mindre landbrug, deltidslandbrug og fritidslandbrug i Danmark?«
(Forespørgsel nr. F 11).

Den socialdemokratiske folketingsgruppe har meddelt mig, at den har udpeget medlem af Folketinget Frode Sørensen som medlem af Skatterådet for den resterende del af indeværende funktionsperiode i stedet for medlem af Folketinget René Skau Björnsson.

Den pågældende er herefter valgt.

Kl. 13.05

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetimen

Formanden:

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget transport- og energiministeren og integrationsministeren.

Til transport- og energiministeren er anmeldt følgende spillere:

Walter Christophersen

Poul Andersen

Jens Christian Lund

Høgni Hoydal

Karen Hækkerup

Til integrationsministeren er anmeldt følgende spillere:

Jørgen Arbo-Bæhr

Morten Østergaard

Simon Emil Ammitzbøll

Høgni Hoydal

Ønsker flere at melde sig som spillere? (*Op- hold*). Da det ikke er tilfældet, tager vi fat i på spørgetimen i den rækkefølge, jeg her har nævnt.

Den første spiller er hr. Walter Christophersen, der har spørgsmål til transport- og energiministeren.

Spm. nr. US 7

Walter Christophersen (DF):

Finder ministeren det betryggende, at en journalist fra B.T. iført den muslimske klædedragt burkaen i Københavns Lufthavn uden at give sig til kende ved at løfte sløret uhindret vandre igennem to sikkerhedstjek?

Finder ministeren ikke, at sikkerhedsproceduren skal ændres i Københavns Lufthavn med henblik på at få en fast sikkerhedsmæssig procedure for personer, der er iført den muslimske klædedragt burkaen?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Mit udgangspunkt for at besvare spørgsmålet er naturligvis det, at alle skal behandles ens, uanset hvordan de ser ud, og hvilket oprindelsesland og hvilken baggrund de har. Det tror jeg vi kan være fuldstændig enige om.

Så er der selve spørgsmålet om, hvorvidt jeg finder det etisk behageligt, at en journalist gør noget sådant. Det kan man sige er meget vanskeligt at besvare. Der er jo næsten ingen grænser for, hvad journalister gør i dag, og det har vi set mange eksempler på, og det vil jeg ikke forholde mig til.

Men når det drejer sig om sikkerheden i lufthavnen, må man i det her tilfælde som i alle andre tilfælde dele det op i to dele. Der er det, der hedder sikkerhed i forbindelse med adgangen til lufthavnen, altså security, og som vi i øvrigt har diskuteret for nylig i Folketingets Trafikudvalg. Der foregår kontrol med detektorer af, om man er clean, om jeg så må sige, om man har noget på sig, som kan være skadeligt for trafikikkerheden i luften. Der er vedkommende jo kommet igennem, hvis hun er kommet udefra, og det må jeg gå ud fra, når det er en journalist fra Danmark. Der har det altså virket, som det skulle, for ellers var hun jo blevet fanget der.

Det næste er så spørgsmålet om at kunne komme igennem politikontrollen. Der har jeg kun mine oplysninger fra historien i B.T. Da det er en sag om politiet, og som alene vedrører politiet og dermed justitsministeren, må jeg afvente, hvad justitsministeren svarer, for jeg mener, der er stillet spørgsmål til hende om det – så vidt jeg overhovedet husker.

Walter Christophersen (DF):

Tak for svaret. Spørgeren mener jo, det er en meget alvorlig situation, når man kan påberåbe sig ret til at gå igennem Københavns Lufthavn uden sikkerhedstjek, uanset hvilken klædedragt man ellers måtte være iført.

Men jeg kan forstå på ministeren, at ministeren afventer nogle tiltag fra Justitsministeriet desangående, da det vedrører politiet, og jeg håber og tror på, at ministeren vil vende tilbage, så snart ministeren har indhentet de oplysninger,

og jeg kunne meget godt tænke mig at få det materiale tilsendt fra ministeren.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Nu skal vi passe på, vi ikke taler forbi hinanden. Det er jo således, at hvis justitsministeren besvarer spørgsmålet – jeg mener, det er stillet til hende i går, men det er kun noget, jeg husker fra den offentlige debat – så får vi jo begge to svaret, kan man sige, idet det bliver tilstillet Folketinget.

Hvis der ikke er stillet et spørgsmål, skal jeg nok stille det til justitsministeren og sørge for, at Folketinget får svaret. Jeg kan ikke svare på justitsministerens vegne.

Så spørger hr. Walter Christophersen, om ikke det er en alvorlig situation. Jeg synes, at den er endda meget alvorlig, det er klart. Men jeg understreger igen, at vi er nødt til at skelne, om det var paskontrol, det drejede sig om, for så er det det danske politi, eller om det var securitytjekket for at komme ind i lufthavnen. Når man kommer derind, er man blevet gennemtjekket. Vi ved jo alle sammen, at man nogle gange oven i købet skal tage skoene af for at komme ind. Der er der meget strenge restriktioner. Der har jeg fuld tillid til at reglerne har været overholdt. Det har de tilsyneladende ikke i den anden situation, men det må justitsministeren svare på.

Walter Christophersen (DF):

Men er ministeren enig med spørgeren i, at det her ikke må forekomme i fremtiden?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Det er jeg enig med spørgeren i.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 13.10

Spm. nr. US 8

Poul Andersen (S):

Det er fremgået af Fredericia Dagblad, at der tilsyneladende ikke er kommet en afklaring mellem Railion og DSB og Banedanmark af en aftale om terminalen i Taulov. Det har nu betydet, at der er opsagt kontrakter om transport af gods på

tog fra Fredericiaområdet. Bl.a. har det afstedkommet, at Fredericia Bryggeri har opsagt deres aftale, og det vil betyde, at der fremover skal køre en lastbil fra bryggeriet i Fredericia til København hvert 20. minut.

Vil ministeren gå ind og sørge for, at der kommer et møde, hvor man kan få afklaret de ting Railion og Banedanmark imellem? Det gælder også i forhold til Høje Taastrup, fordi det er både Taulov og Høje Taastrup, der skulle have været en afklaring af. Vil ministeren sørge for, at der kommer en afklaring af det?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Spørgsmålet var, om jeg ville sørge for, at der kommer et møde mellem Railion og mig, og der kan jeg sige, at det er aftalt.

Jeg er enig med hr. Poul Andersen i, at det har været et sådan lidt mærkeligt forløb. Som hr. Poul Andersen ved, var Railion utilfredse med den husleje, de bl.a. skulle betale for busterminalen i Taulov. Man forhandlede faktisk en aftale på plads, som Railion var glade for. Man skar noget af anlægget væk, sådan at Railion betalte for det, de brugte – yderst fornuftigt – og alligevel opsagde Railion aftalen til meget stor forundring for mig. Senere opsagde de også aftalen bl.a. med Carlsberg, som hr. Poul Andersen nævnte.

Derfor har jeg foranlediget, at der kommer et møde mellem Railion og mig, så vi kan få en afklaring på det. For nu er Railion vendt tilbage og har sagt, at de vistnok gerne vil acceptere det, der ligger. Og det er det, jeg ligesom hr. Poul Andersen gerne vil have en afklaring på.

Jeg kan sådan for fuldstændighedens skyld sige, at jeg også har talt med Carlsbergs danske direktør, Jørn Tolstrup, om det og har sagt, at jeg synes, man selvfølgelig skal finde en løsning, for det ville da være en god idé at fragte så store mængder øl på jernbane i stedet for på bil, når man har en terminal i den ene ende af landet, hvor det bliver produceret, og en terminal i den anden ende af landet, hvor det skal til. Men jeg kan naturligvis ikke blande mig i, hvordan en privat erhvervsvirksomhed vil gøre det. Det er bare for at sige, at jeg er meget fokuseret på sagen.

Poul Andersen (S):

Hvornår kan vi forvente, at det møde vil blive afholdt?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg så det i min kalender i går, og det er altså inden for relativt kort tid. Jeg kan simpelt hen bare ikke huske det, men jeg kan sørge for, at hr. Poul Andersen bliver ringet op. Specielt i denne uge er jeg fuldstændig rundtosset af aftaler på grund af finanslov og andre ting. Det står i min kalender, som er offentligt tilgængelig, jeg kan bare ikke huske det. Men jeg ved, det er ganske tæt på, jeg kender bare ikke den nøjagtige dato.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 9

Jens Christian Lund (S):

Jeg vil godt spørge ministeren, om ministeren er enig i, at Folketinget bør sikre sig, at der ikke sker en skæv udvikling i landet. Og det vil sige, at noget af det, der er helt afgørende for erhvervsudviklingen, bebyggelsesudviklingen osv., er, at der er en ordentlig infrastruktur. Jeg kan minde om, at da man skulle lave en ny by ude ved Ørestaden, lavede man infrastrukturen først.

Er ministeren enig i, at synspunktet om, at den trafikale infrastruktur kun bør forbedres i de områder, hvor der i forvejen er meget stor trafik, vil være med til at skabe en større skævrivning i landet?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg synes, at spørgsmålet var opdelt i to dele, der, som jeg hørte det, var modsvarende.

Det første spørgsmål var: Er ministeren enig i, der ikke skal ske en skæv udvikling i landet? Og der kan jeg sige, at det er jeg fuldstændig enig i.

Det andet var et spørgsmål om, om man skal dække behov der, hvor de er størst. Og der må man sige, at det er klart, at der skal skeles meget til, hvor behovene er størst.

Da jeg hørte i morgenradioavisen, at der var meget lange køer på alle vejene omkring København, syntes jeg, at jeg har handlet fornuftigt, når vi er ved at udvide Køge Bugt-motorvejen, er lige ved at sætte en VVM-analyse i gang på en del af Hørsholmmotorvejen og er ved at bygge Frederikssundmotorvejen. Det synes jeg er fornuftigt, for det er der, der er størst behov.

Kl. 13.15

Men hr. Jens Christian Lund ved jo også, at vi er i gang med store investeringer i det jyske, f.eks. strækningen Herning-Vejle, hvor hr. Jens Christian Lund selv var med til indvielsen af den første del forleden dag, Silkeborgmotorvejen kommer en skønne dag, og vi bygger jo stort set overalt i landet.

Jeg har været til fire motorvejsåbninger inden for de sidste 6 uger, så der sker rent faktisk meget. Og det har ikke været i København, jeg har været til motorvejsåbninger. Det har været på Fyn og i Jylland og så en enkelt ved Holbæk.

Jens Christian Lund (S):

Jeg håber, at ministeren lagde mærke til, at der i spørgsmålet ikke lå et synspunkt om, at der ikke skal udbygges motorveje der, hvor der også er meget trafik, men at der entydigt ligger i spørgsmålet, at hvis man ikke også udbygger infrastrukturen i de områder, hvor der er en dårlig erhvervsudvikling, vil det bide sig selv i halen. Det vil igen kun blive metroerne, og dermed skaber vi et kæmpestort trafikproblem, som vi ikke kan løse ved at bygge veje.

Den måde, vi kan løse det på – og det står f.eks. også i den rapport, der lige er kommet om fremtidens motorveje – er ved at sørge for, at der også bliver muligheder for en udflytning af erhvervsvirksomheder til områder, hvor der er mulighed for at få en bedre erhvervsudvikling.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Nu går der jo sjældent en dag i Folketinget, hvor hr. Jens Christian Lund ikke taler om den vej, der, så vidt jeg husker, hedder A 26 og har noget med Viborg at gøre, hvor hr. Jens Christian Lund er valgt. Det synes jeg bestemt er al ære og respekt værd.

Når hr. Jens Christian Lund bringer metroen ind i debatten, minder jeg om, at jeg personligt glæder mig meget over, at Socialdemokratiet også stemmer for den og er fuldstændig med i det forlig, der er om metroen. Så det kan vi næppe være uenige om.

Det kan heller ikke have forbigået hr. Jens Christian Lunds opmærksomhed, at vi i øjeblikket bygger kraftigt på Vejle-Herning-ruten, som jo også kommer op i det område, som hr. Jens Christian Lund taler så varmt for, og at vi i øjeblikket også er ved at udvide fra Bording til Funder, som er en del af Silkeborgmotorvejen og også støder ind i det område, som hr. Jens Christian Lund er varm fortaler for. Det er altså en

mistolkning at sige, at der ikke investeres fornuftigt i hele landet.

Jens Christian Lund (S):

Nu kan det godt være, at det er, fordi jeg ikke stillede spørgsmålene ret tydeligt til ministeren, men jeg mener egentlig ikke, at jeg på nogen måde her specielt har været inde i det midtjyske. Men det kommer nu.

Som jeg kan læse det, viser den rapport, der er kommet om fremtidens motorveje, at en gal investering ville være at udvide f.eks. den østjyske motorvej til seks spor, hvor det både ville være bedre og mere hensigtsmæssigt at lave en parallel motorvej et eller andet sted, fordi der er plads der. Og vi ved alle sammen, at den store metro omkring Århus ligesom den store metro omkring København har behov for investeringer.

Er ministeren enig i, at det er en god idé at få undersøgt mulighederne for parallelveje i stedet for at udvide de eksisterende motorveje? Og er ministeren i bekræftende fald indstillet på at lave den mest hensigtsmæssige og bedste løsning?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Når man bevæger sig meget rundt på landevejene, som jeg ofte gør og også har gjort her i min efterårsferie, må man sige, at tager man trafikken fra Middelfart og over Vejle til Århus, så er den ganske dramatisk med store stop og mange ulykker stort set dagligt. Der er altså ingen, der kan tale mig fra at sige, at det må være fornuftigt at udvide den eksisterende vej i første omgang.

Det betyder ikke, at man ikke godt kan lave undersøgelser om det, som hr. Jens Christian Lund spørger om, altså om der er andre behov. Det vil der blive lavet en dag, men foreløbig går tendensen altså i retning af, at vi er nødt til at udvide det bestående, for vi kan simpelt hen ikke være der, og der sker for mange ulykker. Det er et ansvar, vi har.

Jens Christian Lund (S):

Jeg kan love ministeren, at det ikke er sidste gang, ministeren hører den debat her. For det, jeg egentlig bad ministeren forholde sig til, var, om ministeren ville gå ind for det, hvis det var det, der var bedst.

Men jeg vil så gå over til Sjælland, hvor der helt klart er et kæmpestort problem på motorvejen ind til København. Har ministeren overvejet, om der, i stedet for at man udvider den eksiste-

rende motorvej, er mulighed for at lave en parallelvej, som – analogt med det, vi så i USA – kunne bruges om morgenen i den ene retning og om eftermiddagen i den anden retning, så vi dermed virkelig fik et løft også i den sjællandske trafik?

Kl. 13.20

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg er glad for, det ikke er sidste gang, hr. Jens Christian Lund kommer tilbage, for det er altid en god debat, vi har.

Med hensyn til parallelveje er det sådan set noget, der har optaget mig meget. Jeg så det jo sammen med hr. Jens Christian Lund i USA, og vi var begge to optaget af det. Og jeg vil gerne bede Færdselsstyrelsen, som det må sortere under, om at overveje, om det er noget, man kan bruge. Det er noget, de skal gøre i tæt samspil med politiet. Det vil jeg gerne spørge Færdselsstyrelsen om – hvis det er dem, der har ansvaret for det. Ellers skal jeg nok finde ud af, hvem det er, og så spørge.

Men jeg tror også, det er noget, man har spekuleret på, for det er jo en ret indlysende ting. Derfor kunne der godt være en årsag til, at man ikke har gjort det. Men jeg skal stille spørgsmålet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 10

Høgni Hoydal (TF):

Vi har gennem medierne hørt, at der er indgået aftale mellem den danske regering og den færøske regering om en udbygning af den færøske lufthavn, den eneste færøske lufthavn. Og vi har også gennem medierne hørt, at der er aftalt en færøsk overtagelse af selv samme lufthavn. Kan ministeren oplyse, hvad der er aftalt om udbygningen af lufthavnen, og hvornår ministeren regner med at lufthavnen er på færøske hænder?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg har ikke set de sidste papirer, der er kommet i sagen, men jeg ved, at de er kommet til mit ministerium, og at de ligger på mit bord. Jeg vil få dem til gennemsyn i løbet af denne uge. Men i min øresnegl har jeg hørt, at overtagelsen vil ske

pr. 1. april, hvis jeg ikke husker helt forkert, fordi der har været nogle forsinkelser i processen – men jeg mener, at overtagelsen er den 1. april.

Jeg vil gerne give hr. Hoydal et skriftligt svar på spørgsmålet, så jeg kommer lidt mere detaljeret ned i det, for også jeg er ligesom min kollega på Færøerne optaget af, at det bliver gennemført så snart som muligt og på en ordentlig måde. Jeg ved også, at der skal være møder om sagen.

Jeg mener at kunne huske, at det er den 1. april, men jeg vil gerne give et skriftligt svar på det, for det er en stor sag at skulle rumme i sit lille ministerhoved.

Høgni Hoydal (TF):

Tak for svaret – jeg vil gerne have et skriftligt svar, hvis det kan blive mere præcist.

Jeg spurgte også om, hvilke konkrete planer der ligger for en udbygning af lufthavnen. Og her vil jeg spørge ministeren, om han finder, det er en demokratisk forsvarlig måde at udbygge vores eneste lufthavn på, at man egentlig har aftalt det mellem embedsmandsgrupper, uden at det har været til debat på Færøerne, og uden at det har været afgjort i det færøske parlament, men at man, før Færøerne overtager lufthavnen, ligesom fastlåser en bestemt løsning for lufthavnen på Færøerne.

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg synes, at spørgsmålet indikerer, at hr. Hoydal ved mere end jeg om sagen, men jeg skal sørge for, at også den del indgår i min skriftlige besvarelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 11

Karen Hækkerup (S):

Jeg vil gerne spørge om noget helt andet. Jeg vil gerne spørge til gratisaviser.

Det er udmærket, at der er kommet så meget godt læsestof, som man kan fornøje sig med, men gratisaviser giver altså helt almindelige mennesker en del problemer. Jeg ved, at Forbrugerrådet, siden de nye gratisaviser er kommet på gaden, har solgt mere end 70.000 klistermærker til mennesker, som gerne vil sætte dem på døren for at sige nej tak til gratisaviser. Der er bare utrolig mange af de mennesker, der køber de her klistermærker, som oplever, at deres øn-

ske om at sige nej tak ikke bliver respekteret. Og det er et problem for ældre medborgere, som bor i opgange i København, hvor man skal langt ned ad trapperne med de her store affaldsposer.

Det er også et problem i de opgange, hvor aviserne slet ikke bliver båret op ad trappen, men hvor de bliver lagt i store bunker nede foran døren. Derfor ville jeg egentlig gerne spørge ministeren, hvad han vil gøre for at sikre, at forbrugerne på den for dem mest ubureaukratiske og nemmest mulige måde får mulighed for at sige nej tak til de her aviser.

Kl. 13.25

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Det er jo et rigtig godt spørgsmål, som også har optaget Folketinget meget. Vi har haft henvendelser fra mange folketingsmedlemmer, der synes, vi skulle lovgive på området – og det kan man selvfølgelig også gøre. Det er dog noget, som kræver dels forberedelse, dels gennemførelse og tager ganske lang tid.

Opfordringen fra mig til gratisaviserne, altså deres virksomheder og deres organisation, har været, at de skulle finde en løsning selv, og det forventer jeg at de gør. Og gør de ikke det, må de have den trussel hængende over hovedet, at Folketinget så har mulighed for at gribe ind, hvis der er et flertal for det.

Jeg kan godt forstå fru Karen Hækkerups synspunkt, og jeg er også enig i, at det, vi laver, hvis vi laver noget, skal være helt ubureaukratisk. Derfor var det bedst, hvis virksomhederne selv fandt en løsning på det, og det er det, jeg gerne vil arbejde for.

Karen Hækkerup (S):

Jo, men jeg har forstået det sådan, at ministeren arbejder med at lave noget, der hedder Robinsonlister, hvor almindelige mennesker selv skal tage kontakt til de forskellige udgivere af aviserne, ringe til dem og bede om at komme på en liste, hvor der står, at de ikke ønsker at modtage avisen. Nu er der altså bare nogle mennesker, som modtager ualmindelig mange af de her gratisaviser, og jeg synes ikke, at det kan være rimeligt, at man fra Folketingets side pålægger almindelige mennesker at skulle ligge og ringe rundt til alle mulige adresser.

Derudover har folk altså det problem, at når de først har ringet rundt, er der ikke nogen garanti for, at det ønske, de har fremsat, nemlig at komme på en liste, rent faktisk bliver opfyldt, el-

ler at avisbuddet, hvis de er på listen, husker at kigge på den, inden man bare smider endnu en avis nede i opgangen eller ind ad brevsprækken.

Så jeg vil egentlig spørge ministeren: Er det ikke bare en form for syltekrukke at trække pinnen ud og vente på, at man finder det her frivillige kompromis? For kan det overhovedet lade sig gøre at få folks ønsker respekteret, medmindre man siger, at der skal være en lov, der giver dem ret til at sige nej?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg kan garantere for, at det ikke er nogen syltekrukke. Men jeg vil gerne forklare fru Karen Hækkerup, hvorfor det ikke er så helt enkelt.

Altså, det enkleste er, hvis hvert menneske tager det ansvar på sig at ringe til de tre-fire aviser, der er tale om at man ikke vil have. Det kan også være, der er nogle af dem, man gerne vil have, der er jo en betydelig forskel på dem. Dermed ligger der en mulighed for at vælge, hvilken avis man gerne vil have, og hvilken man ikke vil have.

Det, jeg er bange for, ved at man laver en generel aftale eller – endnu værre – en generel lovgivning, er, at vi kommer til at ramme i flæng, for Folketinget lovgiver jo ikke om enkelte erhvervsblade eller noget andet. De almindelige ugeaviser er de mennesker, som fru Karen Hækkerup omtaler, jo glade for at få, og vi skal sikre os, at de ikke rammes, hvis man gerne vil have dem. Vi skal også sikre os, at hvis man gerne vil have kirkebladet, så kan man også få det. Derfor er det ikke så helt enkelt.

Det mest enkle er faktisk, at man selv tager kontakt, og hvis det drejer sig om fire aviser og der er tre, man ikke vil have, så er det altså tre opringninger på sådan et halvt minuts varighed hver. Det kunne jo godt være, det var den bedste løsning, i stedet for at vi skal ind over netop noget bureaukratisk, når fru Karen Hækkerup selv efterlyser noget ubureaukratisk.

Karen Hækkerup (S):

Jeg synes nu ikke, det er specielt ubureaukratisk at sige til folk, at de selv skal ringe til fire-fem forskellige udbydere, og at de så også selv skal følge op, når det ønske, de har fremsat, ikke bliver opfyldt. For det bliver det jo ikke, fordi der i dag ingen sanktioner er over for de bladudgivere, som bare smider aviserne i opgange i bunker, fordi de er ligeglade: Der kan ikke komme noget efter dem.

Jeg synes egentlig, det er lidt mærkeligt, at den borgerlige regering, som taler om, at det skal være nemt at være forbruger, at det skal være nemt at være borger, lige præcis her synes, at det er rimeligt, at almindelige mennesker og gamle fru Hansen skal ligge og finde fire forskellige telefonnumre at ringe til og dagligt følge op, hvis det ønske, der bliver fremsat, ikke bliver opfyldt. Jeg synes, man burde gøre det her meget mere simpelt.

Nu har jeg noteret mig, at af de partier, som har udtalt sig i den her sag, er der faktisk indtil videre et flertal, som er villige til at lovgive på området. Det vil sige, at det tegner til, at der kan være et flertal imod regeringen. Er den her sag virkelig en sag, regeringen er villig til at tage på en flertalsbeslutning i folketingsalen?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Det er ikke noget, jeg skal forholde mig til, altså om jeg er indstillet på at tage en sag. Jeg forsøger at finde en løsning på det her, og det, jeg er så frygtelig bange for, er, om man rammer de forkerte. Hvis man bare siger: Vi vil simpelt hen ikke have nogen aviser, der kommer en gang om dagen eller en gang om ugen eller en gang om måneden, færdig! – så kan man gøre det ad lovgivningens vej.

Jeg synes ikke, det er et fuldstændig hysterisk initiativ selv en gang for alle at ringe til de tre aviser, man ikke vil have. Jeg synes ikke, det er en uforsvarlig løsning. Men det er rigtigt, at vi gør os overvejelser om, hvordan vi kan gøre det bedst, og problemet er, at vi skal ramme dem, vi gerne vil ramme, og ikke ramme i flæng. Det er det, der er opgaven, som jeg håber man kan løse ad frivillighedens vej.

Kl. 13.30

Formanden:

Så er det fru Karen Hækkerup for et sidste spørgsmål.

Karen Hækkerup (S):

Ministeren siger, at medborgere skal ringe en gang for alle. Men når nu vi, der sidder her i Folketinget, får en masse henvendelser fra borgere, som siger, at de har henvendt sig, men at det ikke ændrer ved, at aviserne bliver ved med at komme dumpende ind ad deres dør eller ligger nede i opgangen, og man kan se, at det frivillige initiativ, som ministeren har sat i søen, ikke nytter noget, er det så måske ikke på tide at lytte til

det flertal, der uden om regeringen i Folketinget siger: Vi er faktisk parate til at ville lovgive, for vi synes ikke, at den her tilstand er acceptabel for helt almindelige mennesker, som skal finde sig i enten at skulle slæbe kilovis af affald væk eller ikke at kunne komme ud af deres hoveddør, fordi den simpelt hen er blokeret af de her bunker af gratisaviser?

Jeg synes egentlig, det er lidt mærkeligt, at ministeren siger, at man vil finde en frivillig løsning, og så derudover også lige pludselig begynder at inddrage ugeaviserne. Jeg hørte f.eks. ikke ministeren sige noget om, at man jo bare kunne lave et klistermærke, hvor der stod »Ja til ugeaviser. Nej til gratisaviser«. Men kunne det så måske ikke være en løsning, ud over at man selvfølgelig sanktionerede samtidig, sådan at det for dem, der faktisk havde fået nej til at måtte uddele de her aviser, får en konsekvens, hvis de gør det alligevel?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Fru Karen Hækkerup får det – jeg ved ikke, om det er bevidst eller ej – til at lyde, som om det her er noget dramatisk, der har stået på i månedsvis.

Jeg gør opmærksom på, at det var i sidste måned, de første gratisaviser kom, og den sidste kom vistnok her for, ja, hvad var det, er det 14 dage siden? Så det er altså et problem, som netop er opstået, det er et problem, vi skal løse, og som jeg gerne vil være med til at løse. Jeg vil bare gerne løse det på den mest hensigtsmæssige og den mindst bureaukratiske måde, og det tilsagn får fru Karen Hækkerup.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Tak til transport- og energiministeren. Så går vi videre med spørgsmål til integrationsministeren, først fra hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Spm. nr. US 12

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

På baggrund af den nyeste statistik om udlændinge i Danmark har ministeren været meget hurtigt ude med at sige, at den jo viser, at 24-årsreglen virker, og det kan man selvfølgelig diskutere langt og længe, men det interessante er nok ikke, om den virker, men *hvordan* den virker.

I den forbindelse kunne jeg f.eks. godt tænke mig at vide, om de tal, der er kommet, siger noget som helst om de mange mennesker, som tager til udlandet, f.eks. til Sverige, med henblik på at blive gift med den, de nu engang har lyst til at blive gift med. Kan man sige noget som helst om *det* ud fra de her tal?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nej, det kan man ikke se ud fra de her tal. Men omvendt kan man se, at der er mange flere, der i dag finder sig en ægtefælle her i landet. Det er jo ikke sådan, at de lige pludselig ikke gifter sig. Nej, der er faktisk sket et skift: I stedet for at finde ægtefællen i udlandet finder man nu i langt højere grad ægtefællen her i Danmark. Og jeg vil gerne understrege, at det, jeg har været ude at sige, er, at de stramninger, som regeringen gennemførte i 2002 på familiesammenføringsområdet, inklusive 24-års-reglen, har vist sig at virke.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu var jeg jo så naiv at forestille mig, at ministeren havde et overblik over, hvordan de her regler har virket i forhold til det formål, der hed, at de skulle forebygge tvangsægteskaber, men jeg kan forstå, at det ikke er det, det handler om.

Men jeg bliver nødt til lige at vende tilbage til spørgsmålet, for det er jo interessant, at hvis man ser på statistikken, kan man se, at der jo er en lang række mennesker, som ikke indgår i den her statistik, nemlig de, der, for at kunne gifte sig med den, de har lyst til at gifte sig med, har været tvunget til at tage til udlandet og blive gift. Så i virkeligheden kan man jo sige, at de her tal kun siger noget om en lille gruppe af de her mennesker.

Er det ikke korrekt, at man i virkeligheden på baggrund af de her tal ikke kan sige noget som helst om, hvordan det har virket for mennesker i almindelighed, med hensyn til hvem det er, de gifter sig med, hvor det er, de gifter sig, og hvornår de gifter sig?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nej, den kan godt sige noget om, hvornår man gifter sig. Og den kan sige det, at der er sket et markant skift, og at det mønster – at man tidligere med indvandrerbaggrund og som efterkommer stadig væk hentede en ægtefælle i hjemlandet – er blevet brudt, og at de personer nu i langt højere grad finder deres ægtefælle i Danmark. I slutningen af 1990'erne og ved indgangen til år 2000 var det familiesammenfø-

ringsmønster et problem, og det var især borgmestrene på Vestegnen, som råbte op og sagde: Vi kan ikke løfte den her opgave længere, det er for voldsomt. Det var et problem, og det er nu faktisk lykkedes at få styr på den indvandring, få ændret det ægteskabsmønster, og formålet har jo været at sikre et meget bedre grundlag for, at vi kan håndtere integrationen i Danmark, så vi kan sikre, at integrationen lykkes i Danmark.

Kl. 13.35

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg bliver så nødt til at få ministeren til at svare på det helt enkle spørgsmål: Kan man ud fra de tal, vi har i dag, sige noget om, hvor mange mennesker der tager til udlandet for at blive gift med den, de nu ønsker at blive gift med? Kan man sige noget om, hvor mange mennesker det drejer sig om, altså folk, der bor i Danmark, og som bliver nødt til at tage til udlandet, f.eks. over på den anden side af Sundet, for at blive gift? Fremgår det nogen steder, hvor mange der gør det?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nej, vi fører ikke register over, hvilke ægteskaber der bliver indgået i resten af verden.

Formanden:

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr for et sidste spørgsmål.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

På baggrund af det svar kunne jeg godt tænke at vide: Kan man på baggrund af de tal, der er her, sige noget om, om der bliver indgået flere, det samme antal eller færre ægteskaber blandt folk, der har opholdstilladelse i Danmark, som man kan betegne som tvangsægteskaber? Kan man sige noget som helst om det tal?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi har jo haft den diskussion mange gange før. Altså, det er meget svært at føre registre over tvangsægteskaber, fordi det ikke er så letoplyseligt. Det er også ret svært at føre register over tvangsægteskaber, som ikke bliver gennemført.

Men ud fra den statistik, vi kan se her, hvor et ægteskabsmønster er blevet brudt, er jeg – også ud fra de meldinger, jeg får fra især piger, når jeg er ude – ikke i tvivl om, at 24-års-reglen har sin effekt. 24-års-reglen giver de unge muligheden for at få ro til at færdiggøre en uddannelse og blive det ældre og dermed mere modne til at modstå et pres, der måtte være fra forældrene,

fra familien til at indgå et ægteskab, de ikke er interesseret i. Jeg er ikke i tvivl om, at 24-års-reglen virker.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 13

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil godt fortsætte i samme spor, for det er jo sådan set en positiv udvikling for integrationen, at vi oplever, at flere gifter sig med folk, der bor her i landet; det er ganske udmærket.

Problemet er jo selvfølgelig, at hvis man vil diskutere effekten af 24-års-reglen, er man nødt til at se på alle effekterne. Derfor må man også forholde sig til, at det jo er 24-års-reglen, der gør, at danske statsborgere ikke nødvendigvis kan regne med at kunne bo her i landet med den, de nu bestemmer sig for at gifte sig med, og at de må leve i landflygtighed.

Men det, som egentlig var argumentet for 24-års-reglen, var jo, at man ønskede at forhindre tvangsægteskaber. Derfor vil jeg gerne spørge, hvor i rapporten fra Danmarks Statistik man kan blive klogere på, om det er lykkedes.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Som jeg også sagde til hr. Jørgen Arbo-Bæhr, er det meget svært at føre statistik over tvangsægteskaber, det er jo ikke sådan noget, folk sådan lige oplyser. Men 24-års-reglen har uden tvivl haft sin effekt.

Vi har i regeringen, fra den her regel blev indført, jo mødt det med åben pande og sagt: Ja, den kommer også til at ramme nogle, som den ikke umiddelbart havde til hensigt at ramme. Men når vi laver lovgivning her i Folketinget, og det håber jeg jo at hr. Morten Østergaard er enig med mig i, er vi nødt til at sikre en regel, hvor alle er lige for loven, og som ikke diskriminerer.

Regeringens vurdering er, at denne 24-års-regel i de her år er nødvendig, og hvis hr. Morten Østergaard følger lidt med i, hvad der så sker i det øvrige Europa, også i diskussionen om, hvilke redskaber vi kan bruge for at dæmpe op for tvangsægteskaber, vil han vide, at der er flere og flere lande, som taler om at hæve grænsen – mange EU-lande er begrænsede af en 21-års-regel. Det er sket i Holland, de diskuterer det i Norge, de diskuterer det i Tyskland, bare for at nævne nogle eksempler.

Morten Østergaard (RV):

Jamen jeg konstaterer, at vi altså ikke ved noget om, hvordan 24-års-reglen har påvirket antallet af tvangsægteskaber, for ministeren erkender, at man faktisk ikke rigtig kan vide noget om det. Jeg forstår også, at det er sådan, at man accepterer, at danske statsborgere ikke kan bo i Danmark med den, de måtte ønske at leve sammen med, som følge af 24-års-reglen, men det forstår jeg på svarene til hr. Jørgen Arbo-Bæhr at man så ikke har tænkt sig at føre statistik over. Jeg forstår endelig, at ministeren derudover mener, at 24-års-reglen uden tvivl virker. Det synes jeg ikke hænger helt sammen.

Kl. 13.40

Men det, man kunne gøre, hvis man virkelig ville undersøge, hvordan regeringens udlændingepolitik fungerer, var jo at tage de 61 sager, hvor vi ved der er blevet givet afslag på familiesammenføring på grund af mistanke om tvangsægteskaber. Så kunne man jo undersøge, hvad der er sket: Er tvangsægteskabet blevet gennemført uden for landets grænser, og har de unge lidt anden form for overlast?

Vil integrationsministeren være med til at undersøge det dér, hvor vi rent faktisk kan gøre noget ved det?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Hr. Morten Østergaard ved det udmærket, for jeg har jo svaret på et spørgsmål, som er stillet af udvalget om netop det her, og vi har haft diskussionen mange gange: Nej, jeg vil ikke bryde den tavshedspligt og den fortrolighed, som de unge mennesker blev lovet, da de henvendte sig til Udlændingestyrelsen, nu Udlændingesservice, og meddelte, at det altså var et ægteskab, som de ikke ønskede at indgå, og derfor håbede og ønskede de et afslag på ansøgningen om familiesammenføring.

Den fortrolighed, som de er blevet lovet, vil jeg ikke bryde, for det vil stride mod en masse andre principper i vores retssamfund.

Morten Østergaard (RV):

Vi har altså en situation, hvor ministeren mener, det er hævet over enhver tvivl, at regeringens udlændingepolitik fungerer, på trods af at vi intet kan sige om, hvordan 24-års-reglen påvirker tvangsægteskaber, og på trods af at man ikke gør op, hvor mange mennesker der må bo uden for landets grænser, fordi de tilfældigvis er blevet forelsket i og har giftet sig med en udlænding. Man vil ikke engang gøre sig den ulejlig-

hed at tage fat i de sager, hvor vi ved, at der er tale om tvangsægteskab, og undersøge dem.

Så er det jo ikke rigtigt, hvad ministeren siger om, at man ville bryde fortroligheden. For det første kunne man jo givetvis undersøge det uden at kontakte de pågældende, og for det andet er det jo kun i en mindre del af de 61 sager, hvor der er givet afslag på familiesammenføring, at der er tale om fortrolighed. I langt de fleste af dem er der jo givet afslag med henvisning til, at de er nært beslægtede, og så er der jo ikke noget spørgsmål om fortrolighed. Her står det klokkeklart i afgørelsen, at afslaget er givet på grundlag af en formodning om et tvangsægteskab, fordi det er et ægteskab mellem nært beslægtede.

Så spørgsmålet er: Vil ministeren undersøge dér, hvor man kan, om regeringens politik virker over for tvangsægteskaber? Eller vil man fastholde at holde kikkerten for det blinde øje?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Regeringen har ikke kikkerten for det blinde øje. SFI har lavet en kvalitativ undersøgelse, og jeg vil foreslå hr. Morten Østergaard at gå ud og tale med især de unge piger om de muligheder og den beskyttelse, som 24-års-reglen giver dem.

Formanden:

Så er det hr. Morten Østergaard for et sidste spørgsmål.

Morten Østergaard (RV):

Jeg er glad for, at vi endelig har fået skåret ind til benet i denne meget lange diskussion om, hvorvidt regeringen vil undersøge, hvordan effekten af udlændingepolitikken er på tvangsægteskaber. Det vil man ikke.

Det er ikke, fordi man ikke kan, det er ikke, fordi det juridisk set ikke er muligt, og det er ikke et spørgsmål om fortrolighed. Det er et spørgsmål om, at man ikke ønsker at vide, om man har haft held til at bekæmpe tvangsægteskaber, og det synes jeg er fantastisk ærgerligt, for i virkeligheden er der et stort behov for, at vi ikke bare forhindrer familiesammenføringer med 24-års-reglen og med afslag, som er baseret på formodningsregler osv., men at vi gør noget direkte over for tvangsægteskaber, så vi også forebygges, at de mindre søskende og andre kommer ind i dem. Det er fantastisk ærgerligt, at regeringen gemmer sig bag tal fra Danmarks Statistik, som på ingen måde kan retfærdiggøre

det billede, man forsøger at tegne af regeringens udlændingepolitik.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Man må altså sige, at de tal, vi har nu, viser, at udlændingepolitikken og stramningen af familiesammenføringer har haft en effekt. Vi har i dag fået meget mere styr på indvandringen, og formålet fra regeringens side med det var, at vi kunne få et bedre grundlag for at sikre en bedre integration. Jeg mener også, man må kunne se ud af disse tal, at det er uomtvisteligt.

Men hvorvidt vi kan få et reelt billede af tvangsægteskaber i Danmark, synes jeg vi skal tage en rent teknisk diskussion om. Den tror jeg ikke er velegnet her, men jeg vil blot sige, at 24-års-reglen jo ikke er det eneste redskab, regeringen har sikret for at bekæmpe og forhindre tvangsægteskaber. Vi har jo netop været med til at indføre en styrket indsats for at sørge for, at der er adgang til vejledning og rådgivning til de unge mennesker som telefonhotlines og bosteder, som især pigerne kan komme til. Vi har lige drøftet, om der er behov for endnu mere, og det er en indsats, som regeringen vil fortsætte, for det er selvfølgelig hele viften, som skal være med til at bekæmpe tvangsægteskaber i Danmark.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 14

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil gerne takke integrationsministeren for at have været hudløst ærlig her i dag.

Vi har ikke noget overblik over, hvor mange der lever i landflygtighed på grund af 24-års-reglen; vi har ikke noget overblik over, om der indgås færre tvangsægteskaber på grund af 24-års-reglen, og når man ikke har det, kan man så i virkeligheden sige særlig meget interessant om 24-års-reglen? Det kunne jeg godt tænke mig at få et klart svar fra ministeren på, når hun nu allerede har svaret så venligt og afvisende på de to første spørgsmål.

Kl. 13.45

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Ja, det kan man, for vi har bl.a. set, at de unge med indvandrerbaggrund gifter sig senere. Det giver dem rum til at få en uddannelse og få større modenhed, så de forhåbentlig selv kan beslut-

te, hvem de vil gifte sig med, og vi kan klart og tydeligt se, at ægteskabsmønsteret er ændret, så man nu i langt højere grad finder sin ægtefælle her i Danmark.

Jeg hørte i øvrigt også hr. Morten Østergaard sige, at det er godt for integrationen. Ja, det er det, og vi kan klart og tydeligt sige, at 24-års-reglen uden tvivl er et element her, for ellers var det ikke sket.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det er selvfølgelig meget fint, at vi kan se et ændret mønster, og der kan også godt være positive elementer i det, hvilket hr. Morten Østergaard allerede har påpeget. Men vi kan vel ikke sige noget om, når folk gifter sig med folk, der bor her i landet, om der så er tale om tvangsægteskab eller ej, og vi kan ikke sige noget som helst om, hvorvidt antallet af tvangsægteskaber reelt er faldet.

Hvis vi ser på den statistik, som er offentliggjort i dag, og som vist i øvrigt er en gammel statistik, er det sådan, at i 2005 giftede ca. 100 flere sig med danskere end i 2001 – ca. 100 personer! Det er forskellen, og det fald, vi ser i antallet af folk fra udlandet, man gifter sig med, er primært blandt efterkommere af herboende indvandrere. Om det skjuler tvangsægteskaber eller ej, ved vi ikke noget som helst om, og hvorfor vil ministeren ikke være med til at undersøge det?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det, hr. Simon Emil Ammitzbøll siger, er, at 24-års-reglen ikke duer, for den forhindrer ikke et tvangsægteskab mellem to, der bor i Danmark. Men det har regeringen heller aldrig påstået at den kunne forhindre, og det er jo derfor, der er taget alle de andre initiativer: fordi vi skal bekæmpe tvangsægteskaber.

Vi skal sørge for, at der er hjælp og støtte til de unge, så de kan sætte sig imod tvangsægteskaber. De skal have hjælp og støtte til det, men vi har da aldrig nogen sinde påstået, at 24-års-reglen, der handler om familiesammenføring med nogle, der kommer fra udlandet, vil forhindre og kan forhindre tvangsægteskaber mellem to, der bor i Danmark. Her er det jo nogle helt andre redskaber, der skal til.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil endnu en gang takke ministeren for den store ærlighed, der bliver udvist i dag. Nu ved vi altså, at man ikke ved noget om, hvor mange der er i landflygtighed, man ved ikke noget om,

hvorvidt der er færre tvangsægteskaber, og jeg går ud fra, at ministeren med sit svar bekræfter, at ændringen i ægteskabsmønsteret, så folk gifter sig med danskere, hvor vi går ud fra, at der ikke er tale om tvangsægteskab, kun har betydet en stigning på omkring 100 mennesker. Vi ved altså ikke særlig meget om de ting.

Men jeg stillede faktisk også et spørgsmål, som jeg slet ikke fik svar på: Mener ministeren virkelig, at vi ikke skal gøre noget for at undersøge, om 24-års-reglen virker over for tvangsægteskaber, så vi kan komme det alvorlige problem til livs?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Hr. Simon Emil Ammitzbøll spørger, om jeg vil være med til at undersøge, om 24-års-reglen er med til at forhindre tvangsægteskaber mellem folk, der bor her i Danmark. En sådan undersøgelse synes jeg ikke rigtig vil give nogen mening, for vi har aldrig nogen sinde ment, at 24-års-reglen vil kunne forhindre tvangsægteskaber mellem to, der bor her i landet. Her er det nogle helt andre redskaber, der skal til, og dem har regeringen også været med til at indføre og styrke.

24-års-reglen giver en beskyttelse og et værn til de unge, så de kan nå at få en uddannelse, inden de går ind i et ægteskab, og sikrer, at de kan nå at blive mere modne, så de kan modstå et eventuelt pres. Det mener jeg ikke der er så meget behov for at lave undersøgelser af, for 24-års-reglen er ikke møntet på og kan ikke bruges til at undgå tvangsægteskaber, der er indgået her i Danmark.

Formanden:

Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll for et sidste spørgsmål.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Når man ikke vil svare på et spørgsmål, kan man svare på et spørgsmål, man selv finder på, og det er så fair nok.

Men jeg synes, at det, vi står tilbage med her i dag efter uklare svar til hr. Jørgen Arbo-Bæhr, uklare svar til hr. Morten Østergaard og udenomssnak til mig selv, er, at vi kan ønske regeringen, Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne tillykke med, at 24-års-reglen i hvert fald virker på ét punkt: Den er med til at forhindre, at danske statsborgere kan bo i Danmark med deres ægtefæller og børn. Det er det eneste, vi med sikkerhed ved om 24-års-reglen.

Kl. 13.50

Så har der været nogle krusninger i et ægteskabsmønster, som vi i virkeligheden ikke kan sige særlig meget om, og så er der det spørgsmål tilbage – og jeg spørger ikke ministeren om dem, der bor i Danmark: Hvad vil ministeren gøre for at undersøge, om 24-års-reglen har nogen som helst effekt i forbindelse med tvangsægteskaber? Nægter ministeren at undersøge det og altså gå ind i den her problematik, eller vil regeringen tage det her spørgsmål alvorligt, så vi kan få noget mere viden og basere vores politik på viden i stedet for på tro og mavefølelser?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi har den kvalitative undersøgelse, som SFI har lavet, men derudover vil jeg da gerne bede hr. Simon Emil Ammitzbøll om at fortælle, hvordan vi kan registrere indgåede og ikkeindgåede tvangsægteskaber. Nu har jeg i lang tid hørt Det Radikale Venstre blive ved med at sige, at det her vil de vide, men hvis vi nu skal være bare lidt saglige, vil jeg gerne bede hr. Simon Emil Ammitzbøll, måske ikke her i dag, men så senere, fortælle mig, hvordan vi skal få en metode – for det er jo det, det vil kræve – til at registrere tvangsægteskaber. Hvis det var noget, der var lagt åbent frem og folk villigt oplyste om, er jeg helt enig i, at det ville være meget nemmere. Det er det, der er problemet med tvangsægteskaber.

Men 24-års-reglen er uden tvivl et godt værn til at beskytte de unge mod tvangsægteskab. Den forhindrer ikke tvangsægteskaber i Danmark, og derfor er jeg helt enig i, at vi også skal fastholde brugen af andre redskaber, men jeg vil igen minde om, at når man hører diskussionerne i det øvrige Europa om, hvad de vil gøre for at forhindre det, fremgår det, at det redskab, der er til rådighed, er at hæve aldersgrænsen for, hvornår man kan få en familiesammenføring.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Den næste, der har spørgsmål til integrationsministeren, er hr. Høgni Hoydal.

Spm. nr. US 15

Høgni Hoydal (TF):

Jeg kan da lige indskyde i forlængelse af det forrige spørgsmål, at 24-års-reglen ikke findes på

Færøerne. Vi har ikke opdateret den danske lovgivning på udlændingeområdet på Færøerne.

Mit spørgsmål gælder udlændingeområdet på Færøerne. Som det er ministeren bekendt, har der i mindst 3 år hersket nærmest fuldstændigt kaos i sagsbehandlingen af arbejds- og opholdstilladelser for udlændinge på Færøerne. Jeg ved ikke, om ministeren er klar over det, men den færøske Ombudsmand er for 3 uger siden kommet med en konklusion i to sager, hvor Ombudsmanden giver det færøske landsstyre en påtale for sagsbehandlingstiden og påpeger, at de folk, der altså har ventet i op til 2 år bare på et svar på deres ansøgninger, lever i et retligt ingenmandsland, hvor de simpelt hen er retsløse. Det er en meget kraftig kritik fra den færøske Ombudsmands side.

Jeg vil derfor spørge ministeren, da det her jo er et dansk ansvarsområde: Hvad er ministerens holdning til denne kritik, og hvad vil ministeren gøre for at rydde op i dette kaos?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er ikke bekendt med den konkrete kritik eller de to sager, og derfor er det lidt svært for mig at kommentere dem. Hr. Høgni Hoydal er meget velkommen til at stille et skriftligt spørgsmål, for så kan vi se, om det er noget, som der ligger oplysninger om i Integrationsministeriet, og så svarer jeg meget gerne på det.

Helt overordnet kan jeg sige, at vi er i en tæt dialog med de færøske myndigheder, og det seneste, jeg er blevet informeret om, er, at den færøske departementschef og ansvarlige på området kommer her til Danmark – jeg tror, det er i den her uge eller i hvert fald snart – for netop at følge op på det samarbejde og sikre, at der sker en ordentlig sagsbehandling.

Jeg var jo på besøg på Færøerne her i foråret. Det var primært vedrørende familiesammenføringsområdet for at sikre, at vi var enige om, hvordan vi håndterede de sager og sikrede så kort en sagsbehandlingstid som overhovedet muligt.

Høgni Hoydal (TF):

Jeg vil gerne prøve at præcisere spørgsmålet. Erkender integrationsministeren, som jo har det fulde politiske ansvar på dette område, at der i hvert fald har hersket – jeg ved ikke, hvilket ord vi kan blive enige om – stor forvirring om, hvilke regler der er gældende i sagsbehandlingen af udlændinges ansøgninger om ophold og arbejde på Færøerne?

Vi ved jo, at sagerne er blevet sendt imellem Udlændingetjeneste, det færøske landsstyre, som udtaler sig, og det danske politi på Færøerne, og at folk oplever en fuldstændig magtesløshed, fordi de ikke får noget svar. Erkender ministeren dette problem, og har man overhovedet fundet en politisk løsning på, hvad man vil gøre ved det fremover i den videre dialog med det færøske landsstyre?

Kl. 13.55

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det arbejde er der taget fat på. Der har ikke været fuld enighed om, hvordan og i hvilken rækkefølge de her sager skulle sendes, men det arbejder vi nu på at sikre. Vi har taget første skridt og skal nu til at implementere den aftale, som er blevet lavet. Så der har været en erkendelse af, at det her ikke har fungeret godt nok. Der har været nedsat en embedsmandsgruppe, jeg har været på Færøerne, og vi følger nu op løbende og sørger for at få implementeret det her for at sikre, at det i fremtiden fungerer bedre.

Høgni Hoydal (TF):

Tak for svaret. Så vil jeg følge op med at spørge, om ministeren mener, det er nødvendigt med lovændringer for at få klarlagt de regler, der gælder for Færøerne på udlændingeområdet, og for at – kan man sige – skabe en tryk sagsbehandling. For vi må jo erkende, at det har været et politisk skifte på Færøerne, der har gjort, at kaoset er opstået, og det kan vel ikke være i overensstemmelse med retssikkerheden, at man bare via en politisk beslutning i det færøske landsstyre uden nogen lovændring, uden nogen ændring af bekendtgørelser bare pludselig ændrer retstilstanden fra den ene dag til den anden. Arbejder ministeren med lovændringer, der kan klarlægge, hvilken retstilstand der er gældende?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu vil jeg ikke på den måde blande mig i de politiske forhold på Færøerne. Jeg har ikke overblik over og må blankt erkende, at jeg ikke kan huske, om i hvert fald det, vi har været inde over indtil nu, omfatter lovændringer. Men vi sikrer i hvert fald, at man er enig om proceduren og forretningsgangene, og at alle kender dem. Det er sådan set det, der er den primære øvelse.

Formanden:

Så er det hr. Høgni Hoydal for et sidste spørgsmål.

Høgni Hoydal (TF):

Har man sat sig et mål for, hvornår man regner med, at de her nye aftaler ligger klar, og har man sat sig et mål for, hvad der er en rimelig sagsbehandlingstid? Nu tænker jeg på de almindelige ansøgninger om arbejds- og opholdstilladelse, for vi har altså eksempler på, at folk har ventet op til 2 år uden overhovedet at få svar fra nogen instans og lever i fuldstændig frygt og bæven for, hvad der sker med deres sager.

Så igen vil jeg spørge: Har man sat sig et mål for, hvornår man vil implementere det nye forløb, som ministeren taler om, og har man sat sig et mål for, hvor lang en behandlingstid man vil acceptere på dette område, som altså er rent dansk? Det her er ikke færøsk politik, det er altså desværre endnu et rent dansk sagsområde.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jo, men det skal jo ske i et forhåbentlig godt samarbejde med de færøske myndigheder. Jeg kan ikke huske tidsplanen for den aftale, som vi har lavet nu. Det vil jeg meget gerne svare på skriftligt.

I Udlændingsservice har vi sat en proces i gang, hvor vi vil være endnu skarpere med hensyn til at beskrive de sagsbehandlingstider, som vi arbejder med.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 16**Karen Hækkerup (S):**

Først tak, fordi jeg når at komme med på listen, jeg ved, at det er lige oppe over.

Jeg vil gerne spørge til en aktuel sag – en sag, som jeg først hørte om i morges, men som jeg må sige egentlig rørte mig dybt. Jeg læste den artikel, som Politiken har på forsiden, om en 30-årig kvinde, som er mor til to børn, og som er meget syg. Hun er faktisk så syg af anoreksi, at man kan sige, at hun er livstruende syg. Den her kvinde skal udvises fra Danmark på torsdag, og jeg spørger til sagen, fordi der i artiklen står, at ministeren endnu en gang vil blive spurgt, om man vil se på sagen for at se, om der måske ikke var mulighed for at give den her meget syge kvinde og hendes to børn en humanitær opholdstilladelse.

Grunden til, at jeg spørger, er, at, det, som jeg læste om, da jeg læste artiklen, er en desperat kvinde, som virkelig er i nød, som virkelig er

syg, og som det lader til Danmark er på vej til at sende til Bosnien uden penge, uden nogen ægte-mand, uden noget som helst, til et land, hvor hun ikke kan blive behandlet. Er der kommet nyt i sagen? Det vil jeg spørge ministeren om.

Kl. 14.00

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er altid lidt svært at begynde at diskutere personlige sager her i salen, hvis man ikke kan tale om, hvad det er for nogle omstændigheder, der foreligger, og det er jo nogle meget personfølsomme oplysninger, som jeg også er helt enig i at vi ikke skal lægge frem for offentligheden.

Vi har fået en anmodning om genoptagelse, og i den sammenhæng har vi anmodet kvindens advokat om dokumentation, hvis der er noget nyt at lægge frem. Helt generelt er det sådan, at hvis der er nye oplysninger i sagen, nye fakta, som vi skal forholde os til, kigger vi altid på dem. Men når det handler om humanitære opholdstilladelser, er grundlaget, at man skal være meget syg, og det skal også være sådan, at man ikke kan få den rigtige behandling i sit hjemland. Det er en regel og nogle rammer, der har fungeret i over 20 år, tror jeg, når det gælder humanitære opholdstilladelser.

Vi tager altid de sager meget alvorligt og gennemgår dem meget grundigt for at se, om der er grundlag for dem, eller om der er mulighed for at få behandling i hjemlandet. Men jeg kan ikke gå dybere ned i sagen, for vi kan ikke stå her og diskutere meget personfølsomme oplysninger. Jeg kan ikke sige andet, end hvis der er nye oplysninger i sagen, vurderer vi, om der er grundlag for at genoptage den.

Karen Hækkerup (S):

Jeg kan godt forstå, at det kan være svært at tale om personfølsomme oplysninger. Jeg er bare bekymret for, om vi ikke som samfund er ved at sende en kvinde ud til den sikre død og dermed til en fremtid, hvor hendes to børn skal indstille sig på at måtte leve uden en mor. Det synes jeg sådan set ikke er noget, som vi skal tage ansvar for.

Men for nu at holde det helt personlige fuldstændig ude vil jeg prøve at stille et meget konkret spørgsmål. Af avisartiklen fremgår det, at ministeren har meddelt i det svar, som kvinden har fået på, om hun kan blive i Danmark, at anoreksi i sig selv ikke er en fysisk eller psykisk sygdom, som er af meget alvorlig karakter. Jeg vil bare spørge: Er det en handel, ministeren har

indgået med sundhedsministeren? Jeg sidder i Sundhedsudvalget, og her er psykisk sygdom og anoreksi faktisk to sider af samme sag.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nej, jeg har ikke drøftet sagen med sundhedsministeren, men blot sige, at hvis det var sådan, at vi havde fakta, der sagde, at hvis vedkommende blev sendt hjem til døden, ville vi selvfølgelig ikke gøre det.

Karen Hækkerup (S):

Velkommen til alle de nye i salen.

Så vil jeg bare sige tusind tak for svaret. Jeg vil glæde mig til at følge opfølgningen på denne historie, for det lader til, at den måske kan ende lykkeligt, og det vil jeg på det danske folkestyres vegne – og jeg tror sådan set også på mange andres vegne – synes er den eneste løsning, der vil være rigtig klædelig. Så tak for svaret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortrædere for følgende folketingsmedlemmer:

**Bent Bøgsted (DF),
Johs. Poulsen (RV) og
Villy Søvnald (SF).**

Formanden:

Medlemmer af Folketinget Bent Bøgsted (DF), Johs. Poulsen (RV) og Villy Søvnald (SF) har søgt om orlov fra den 24. oktober 2006 på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hverv.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles orlov som ansøgt, og at stedfortræderne indkaldes som midlertidige medlemmer. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.
(De midlertidige folketingsmedlemmer).

Formanden:

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at følgende godkendes som midlertidige medlemmer af Folketinget fra og med den 24. oktober 2006:

1) 1. stedfortræder for Dansk Folkeparti i Nordjyllands Amtskreds, Rikke Karlsson, i anledning af hr. Bent Bøgstedes orlov.

2) 1. stedfortræder for Det Radikale Venstre i Ringkøbing Amtskreds, Ulla Fasting, i anledning af hr. Johs. Poulsens orlov.

3) 1. stedfortræder for Socialistisk Folkeparti i Vejle Amtskreds, Astrid Krag Kristensen, i anledning af hr. Villy Søvnalds orlov.

Indstillingen sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 109 stemmer.

Kl. 14.05

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.
(Godkendelse af stedfortræder som ordinært medlem af Europa-Parlamentet i stedet for Henrik Dam Kristensen).

Formanden:

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at 1. første stedfortræder for Socialdemokratiet, Christel Schaldemose, godkendes som repræsentant til Europa-Parlamentet, efter at Henrik Dam Kristensen har nedlagt sit mandat fra og med den 15. oktober 2006.

Indstillingen sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 114 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 5:

Forespørgsel til statsministeren [om forholdet mellem den private og den offentlige sektor].

Af Jørgen Arbo-Bæhr (EL), Frank Aaen (EL), Line Barfod (EL), Per Clausen (EL), Rune Lund (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL). (Forespørgslen anmeldt 10/10 2006).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 6:

Forespørgsel til beskæftigelsesministeren [om tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet].

Af Jørgen Arbo-Bæhr (EL), Frank Aaen (EL), Line Barfod (EL), Per Clausen (EL), Rune Lund (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL). (Forespørgslen anmeldt 10/10 2006).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 7:

Forespørgsel til statsministeren [om udviklingen i Irak].

Af Villy Søvnald (SF), Ole Sohn (SF), Rune Lund (EL) og Frank Aaen (EL). (Forespørgslen anmeldt 10/10 2006).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Forhandling om redegørelse nr. R 3:

Ministeren for nordisk samarbejdes redegørelse af 10/10 2006 om det nordiske samarbejde. (Redegørelsen anmeldt 10/10 2006. Redegørelsen givet 10/10 2006. Meddelelse om forhandling 10/10 2006).

Forhandling

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jeg vil gerne indlede med at takke ministeren for nordisk samarbejde for en god og klar redegørelse.

Denne redegørelsesdebat er jo en fremragende anledning til at sætte fokus på det nordiske samarbejde, her blot en uge før Nordisk Råd holder sin 58. session her på Christiansborg. Her vil rådets 87 medlemmer, der alle er parlamentarikere valgt i de fem nordiske lande og i de tre selvstyrende områder, mødes for at debattere nordisk samarbejde og fælles løsninger på fælles udfordringer. I sessionen deltager desuden de nordiske statsministre, en række øvrige ministre og nordiske oppositionsledere samt parlamentarikere fra Estland, Letland, Litauen og Rusland, og dagens debat er dermed en førsteklases opvarmning til den vigtige nordiske begivenhed i næste uge.